

[Justitsministeren.]

erhverver de ikke uden videre de omtalte Rettigheder, men der aabnes da i § 2 en Mulighed for, at Justitsministeren efter Ansøgning i det enkelte Tilfælde kan træffe Bestemmelse om Generhvervelse, forudsat dog altsaa, at Straffen ligger under 2½ Aar. Ved Udøvelsen af dette Skøn vil det selvfølgelig være af afgørende Betydning, hvor stor en Del af Straffen der maa antages at ville være blevet idømt for Forhold, der maa karakteriseres som almindelige borgerlige Forbrydelser.

Jeg kan i denne Forbindelse nævne, at hvis Straffen angaar Værnemagerforhold enten efter Straffelovstillæggets § 15. eller efter den særlige Værnemagerlov, er der efter Lovforslaget ingen Adgang til at træffe Bestemmelse om Generhvervelse af Rettigheder. Disse Forseelser falder altsaa ikke ind under Lovforslaget. Naar de ikke gør det, skyldes det disse Forholds meget nære Forbindelse med Kriselovsovertrædelser, og det vilde selvfølgelig være ulogisk at gengive Rettigheder for Værnemagerforseelser, naar man ikke gengiver Rettigheder for Kriselovsovertrædelser.

Endelig findes der i § 3 en Adgang til i enkelte Tilfælde, naar Forholdene taler derfor, at tilbagegive de af Lovforslaget omfattede domfældte visse Rettigheder, der ikke generhverves automatisk efter § 1, men dog er af afgørende Betydning for de paa-gældendes Mulighed for at ernære sig. Der tænkes her paa Retten til at være Læge, Dyr læge, Tandlæge, Sagfører o. lign. Adgangen til at give Tilladelse til at virke i saadant Erhverv uanset en Domfældelse efter Straffelovstillægget tilkommer efter Forslaget vedkommende Minister, der dog — for at sikre en ensartet Praksis — skal forhandle med Justitsministeren, og der skal — hvad jeg lægger megen Vægt paa — altid indhentes Erklæring fra vedkommende Organisation.

Det er en Selvfølge, saaledes som det ogsaa er udtalt i § 4, at hvor Strafnedsættelse ved Benaadning har fundet Sted under Hensyn til senere Domspraksis, maa det være den ved Benaadningen nedsatte Strafs Størrelse, der er afgørende for Spørgsmaalet om Rettighedens Generhvervelse i Medfør af denne Lov.

Det foreliggende Lovforslag betyder, som jeg har udtalt, en fremstrakt Haand til de

for mindre Forseelser domfældte. En Følge heraf er det ogsaa, at hvis de paa-gældende ikke overholder Betingelserne for Prøveløsladelse eller betinget Benaadning, bortfalder ifølge § 5 enhver af Loven følgende Begunstigelse.

Jeg pegede for paa, at Retsopgøret nu kan anses for praktisk talt tilendebragt, for saa vidt som næsten alle, i hvert Fald alle mindre Sager nu er paadømt i første Instans. Jeg nævnte ved første Behandling i det andet høje Ting en Række Tal og skal ikke gentage dem her, da de har været udførligt omtalt i Pressen. Jeg skal kun lige nævne, at pr. 1. Maj var der over hele Landet 405 Arrestanter, som ikke havde faaet deres Sager behandlet ved Underretten. For 227 af disse er der udfærdiget Anklageskrift, saa at Sagerne er klare til Paadømmelse i Retten. Tilbage bliver der altsaa kun 178 uden Anklageskrift. Største Delen af disse Sager hører ind under København. Dels vedrører de senere tilkomne Personer, Personer, som først senere er arresteret, eller hvis Forhold man først senere har kunnet klare, dels vedrører de nogle enkelte meget store Sager, som man endnu ikke har kunnet afslutte paa Grund af manglende Oplysninger.

Jeg skal endnu nævne, hvad jeg ikke omtalte i det andet høje Ting, at vi har i Øjeblikket 4 080 Afsonere og Varetagtsfanger efter Straffelovstillægget; deraf er ca. 400 Varetagtsfanger. Til Sammenligning hermed kan jeg oplyse, at da jeg blev Minister i November Maaned 1945, sad der ca. 13 000 sigtede efter Straffelovstillægget. Det vil altsaa sige, at vi siden den Tid har faaet godt 9 000 Personer ud af Fængslerne. I Kraft af Adgangen til Prøveløsladelse kan vi beregne, at vi i August—September Maaned sandsynligvis vil være nede paa at have tilbage mellem 2 500 og 3 000 Afsonere. Jeg tror derfor, at selv om vi mangler Appelsagerne og disse vel først kan ventes fuldstændig afsluttet i Løbet af 1947, kan man, idet det er ved Underretterne, den egentlige Oprulning finder Sted, sige, at nu er Retsopgøret ved at være bragt til Ende, og det tror jeg, bliver modtaget med Tilfredshed ude omkring i Befolkningen. Det har været nødvendigt at foretage dette Retsopgør. Jeg mener, man kan sige, at den Maade, det har fundet Sted paa, kan vi være bekendt. Der kan